10/04/2019

Συγκλονιστικό θαύμα του Αγίου Ραφαήλ τον Νοέμβριο του 2016

/ Ορθόδοξες Προβολές

Διαβάστε τα συγκλονιστικά γεγονότα που περιγράφει ο Αντώνιος Σ. από το Λαύριο, τα οποία συνέβησαν τον Νοέμβριο του 2016 και τα οποία είναι καταγεγραμμένα λεπτομερώς στις σύγχρονες μαρτυρίες του Αγίου Ραφαήλ.

«Όταν πρωτοήλθαμε εδώ στον Άγιο Ραφαήλ, ήταν στον 5ο μήνα της εγκυμοσύνης της συζύγου, που διαπιστώθηκε η μετάθεση των μεγάλων αγγείων της καρδιάς του εμβρύου. Μας είχαν πει οι γιατροί ότι το παιδί θα γεννηθεί με συγγενή καρδιοπάθεια, ότι μόλις γεννηθεί θα γίνει μπλε, θα πρέπει να μπει σε θερμοκοιτίδα και στις πρώτες 9 μέρες της ζωής του θα πρέπει οπωσδήποτε να χειρουργηθεί. Πρώτα, μια ανακουφιστική εγχείριση για να μπορέσει να αναπνεύσει. Και μετά η επέμβαση που θα έλυνε τελείως το πρόβλημα. Και μπορεί να χρειαστεί συνολικά και δυό και τρεις και τέσσερις επεμβάσεις καμιά φορά…

Την πρώτη φορά, λοιπόν, που μιλήσαμε με τον πάτερ Ι., είχαμε έρθει πολύ πικραμένοι. Διότι, οι γιατροί είχανε φτάσει σε ένα σημείο να μας πούνε να κάνουμε άμβλωση. Συγκεκριμένα μας είχαν πει ότι: Συμβαίνουν αυτά. Εντάξει, νέοι είσαστε. Άμα το αποφασίσετε, μπορείτε να κάνετε ένα άλλο παιδί, δεν έγινε και τίποτα. Άμα

θέλετε πάντως να το κρατήσετε, για να σιγουρευτείτε, να κάνετε εξετάσεις, διότι η συγγενής καρδιοπάθεια συνοδεύεται από σύνδρομο down σε πάνω από 70-80% ποσοστό. Ο πάτερ όμως μας είχε εξ αρχής ξεκαθαρίσει:

«Άμβλωση, δεν θα κάνετε, εφόσον είσθε Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Θα το κρατήσετε το παιδί!».

Επειδή μας είδε απογοητευμένους, μας είχε τονίσει να έχουμε θάρρος και αισιοδοξία. Μας είχε πει συγκεκριμένα:

«Είναι πολύ μεγάλη η χάρις των Αγίων. Θα δεις. Θα τρίβουνε τα μάτια τους οι γιατροί. Δεν θα το πιστεύουνε!».

Και πράγματι, εντέλει, εμείς κάναμε όλες τις απαραίτητες εξετάσεις, κάναμε βιομοριακή παρακέντηση, και η μικρή βγήκε υγιέστατη !!! Τίποτα από αυτά που είπανε οι γιατροί δεν βγήκε τελικά: Ούτε σύνδρομο down, ούτε τα υπόλοιπα, όπως θα σας εξηγήσω. Και εγώ είμαι 100% πεπεισμένος πια ότι όλα αυτά ήταν από τις ευλογίες των Αγίων.

Καταρχήν, όταν είχαμε αρχίσει και ερχόμασταν στη Μονή, με το που περνάγαμε την πύλη νιώθαμε πάρα πολύ γαλήνια. Φεύγαμε από εδώ πιο ανάλαφροι, πιο ζωντανοί, με ελπίδες. Μέχρι που έφτασα να ανησυχώ για τα μυαλά μου, διότι: Πήγαινα στο σπίτι, καθόμουνα στο μπαλκόνι να πιω τον καφέ μου, να κάνω ένα τσιγάρο και το μυαλό μου περιπλανιόταν μέσα στην Μονή. Και αυτό κράτησε για καιρό, ένα ολόκληρο τρίμηνο. Όχι ότι με πείραζε, αλλά σε κάποιο σημείο άρχισα να αναρωτιέμαι «τι γίνεται εδώ;». Με το που καθόμουν λίγο και χαλάρωνα, το μυαλό μου, η ψυχή μου -δεν ήξερα πως να το ερμηνεύσω- μεταφερόταν / βρισκόταν στο Μοναστήρι και γαλήνευα. Έπειτα, όταν η γυναίκα μου είχε συσπάσεις και είχε κάνει την αμνιοπαρακέντηση και έπρεπε να είναι ακίνητη, έμενε στη μαμά της. Εγώ, έμενα μόνος μου στο σπίτι και πήγαινα το πρωί στη δουλειά. Και άκουσα ένα βράδυ, μια παιδική φωνή άγνωστη. Και μου λέει:

«Αντώνη, μην ανησυχείς. Θα γίνεις πατέρας».

Είμαι πεπεισμένος ότι ήταν η Αγία Ρηνούλα. Η δε σύζυγος, όταν είχε τις συσπάσεις, που ήταν πολύ επικίνδυνες γιατί μπορεί να χάναμε και το παιδί, άκουσε μια αντρική φωνή στον ύπνο της που της είπε:

«Να το θυμάσαι αυτό, την κοιλιά σου την έκανε καλά η Παναγία».

Αργότερα, όταν ήτανε να γεννήσουμε, ξανάκουσε πάλι αυτή την αντρική φωνή, που πιστεύουμε ακράδαντα ότι ήταν του Αγίου Ραφαήλ και της είπε:

«Σε προγραμματίζω, θα ετοιμαστείς γύρω στις 9». Και το παιδί γεννήθηκε 9.00 το πρωί.

Εν τω μεταξύ, παιδοκαρδιολογικές εξετάσεις κάνουμε από τον 5ο μήνα πριν γεννηθεί το παιδί. Στην αρχή, κάθε 15 μέρες. Μετά (που αρχίσανε οι προσευχές) μας λένε, μην σας παιδεύουμε, θα έρχεσθε 1 φορά το μήνα. Κάναμε κάποιες λειτουργίες για το παιδί και μετά μας λένε: Θα έρχεσθε κάθε δίμηνο. Μετά μας λένε, θα ερχόσαστε κάθε τετράμηνο. Τώρα η τελευταία εξέταση είναι μετά από πεντάμηνο. Η επόμενη εξέταση τώρα είναι 5 Γενάρη 2017. Όταν είχαμε έρθει εδώ, και είχαμε βρει τον πάτερ Ι., του είχαμε πει ότι μόλις γεννηθεί η μικρή θέλουμε να την αεροβαπτίσουμε, να τη βγάλουμε το όνομα του Αγίου, γιατί δεν ξέραμε τι θα γίνει με την ασθένεια και πως θα πάει το παιδί. Εκείνος μας έλεγε ότι «Έχετε την προστασία του Αγίου Ραφαήλ και να μη φοβάστε». Μας τόνιζε «Να πιστεύετε και όλα θα πάνε καλά». Και πράγματι έτσι έγινε. Πήγαν όλα στην εντέλεια. Γεννήθηκε η μικρούλα, τη βάλανε αμέσως στην θερμοκοιτίδα, στην Εντατική #1 στο Ιασώ. Την 4 η μέρα, όπως είχαμε κανονίσει, έγινε διακομιδή από το Ιασώ στο Ωνάσειο. Ο γιατρός μας είχε πει ότι στις 9 μέρες θα πρέπει να χειρουργηθεί το παιδί. Μετά όμως είπε ότι δεν χρειάζεται να χειρουργηθεί, μιας και ο κορεσμός, το οξυγόνο στο αίμα δηλαδή, ήταν καλός (με τιμές 96-98). Τελικά, το μόνο που έγινε ήταν ένας απλός καθετηριασμός την 12 η μέρα, ανοίγοντας το μεσοκολπικό διάφραγμα για να μπορεί να ανακατεύεται το αίμα. Το παιδί μετά από ένα χρονικό διάστημα έφυγε από το Ωνάσειο, πήγε στο Μητέρα. Εκεί, κάποια στιγμή μας λέγανε ότι «αυτές τις μέρες πρέπει να το εγχειρίσουμε το παιδί». Και επειδή ήτανε πολύ στεναχωρημένη τότε η σύζυγος παίρνουμε τηλέφωνο τον π. Ι. και δεν θα ξεχάσω την κουβέντα που μας είχε πει ότι:

«Μην ανησυχείς. Αν ο Άγιος Ραφαήλ κρίνει ότι το παιδί πρέπει να χειρουργηθεί, θα χειρουργηθεί. Αν κρίνει ότι δεν πρέπει, τότε δεν θα χειρουργηθεί».

Ε, μπαίνανε μέσα στο δωμάτιο, το ιατρικό επιτελείο και λέγανε: η Σ. δεν τρώει, δεν σιτίζεται, δεν αυτό, δεν εκείνο. Και ως εκ θαύματος γύρναγε ο κ. Ρ. που ήτανε διευθυντής της κλινικής και εκεί που έλεγες ότι τώρα θα το πάρουν το παιδί να το βάλουν μέσα (γιατί δεν σε ρωτάνε), και έλεγε:

«Δώστε της ακόμα μια ευκαιρία να τη δούμε την επόμενη εβδομάδα».

Μετά πάλι ξανά. Και πάλι ξανά. Ώσπου πήραμε το παιδί από το νοσοκομείο στο σπίτι, χωρίς να έχει γίνει καμία εγχείρηση. Ο γιατρός στο «Μητέρα» που

παρακολούθησε το παιδί είπε ότι:

«Πάρ’ το, μου λέει, όπως θες. Σας βοήθησε ο Θεός; Σας βοήθησε ο Άγιος; Πάντως κάποιος σας βοηθάει.» (δεν περίμενα να το ακούσω από επιστήμονα να το ομολογήσει αυτό, κι’ όμως το άκουσα με μεγάλη μου χαρά). «Αυτό, μου λέει, δεν μπορώ να σου το εξηγήσω. Με βάση τα δεδομένα και την πάθηση έπρεπε να είχε χειρουργηθεί 9 ημερών. Το παιδί δεν έχει κάνει ούτε ανακουφιστική επέμβαση. Συνεχίζει να υπάρχει η μετάθεση των μεγάλων αγγείων, κι’ όμως το παιδί είναι φυσιολογικό. Δεν μας έχει παρουσιάσει κανένα σύμπτωμα, κάτι το ανησυχητικό και προχωράμε. Αυτό είναι πολύ θετικό, διότι όσο μεγαλώνει το παιδί είναι καλύτερο γιατί θα γίνει 1 επέμβαση και όχι περισσότερες. Και μέχρι στιγμής δεν έχετε κάνει καμία επέμβαση!» …

Το να βλέπεις το παιδί σου να μεγαλώνει κόντρα στα προγνωστικά, ενώ άλλα παιδάκια με ανάλογη περίπτωση έχουνε χειρουργηθεί 2 η περισσότερες φορές… Μας είπε ο γιατρός:

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοια περίπτωση να έχει κρατήσει τόσο πολύ χωρίς να κάνει εγχείρηση».

Εν τω μεταξύ, το παιδί καθημερινά, από τότε που γεννήθηκε παίρνει διουρητικά, γιατί κάνουνε καλό για την καρδούλα του και φάρμακα για τη συσταλτικότητα της καρδιάς, παίρνει δηλαδή καθημερινά λασίξ, αλντακτόρ και νορμολόζ. Ε, λοιπόν, το συκώτι της είναι απείραχτο. Το φοβόντουσαν οι γιατροί και πάντα το μετράνε. Τη σταυρώνει η γυναίκα μου με το λαδάκι του Αγίου Ραφαήλ και στο πρόσωπο και στην καρδούλα και στην περιοχή που είναι το συκώτι της (σταυρωνόταν ήδη στην κοιλιά της από τον 5ο μήνα της εγκυμοσύνης της) και με τη χάρη του Αγίου Ραφαήλ το συκώτι, σε κάθε έλεγχο που κάνουμε είναι φυσιολογικότατο. Δόξα τω Θεώ, από εκεί και πέρα, δεν έγινε απολύτως τίποτα. Και το παιδί είναι τώρα 2 χρόνων και 1 μήνα. Δεν έγινε απολύτως κανένα χειρουργείο. Το Ραφαηλάκι μας το έχουμε σπίτι και τρώει κανονικά, παίζει, τρέχει όλη μέρα και όλα καλά. Θεωρώ σημαδιακά όλα αυτά, όπως και ότι στο Μοναστήρι είπε τις πρώτες του κουβέντες το παιδί.

Όμως, πολλές φορές έλεγα στην προσευχή μου στον Άγιο Ραφαήλ να μας δώσει ένα σημάδι ότι θα πάνε όλα καλά για τη μικρή, όχι γιατί έχουμε παράπονο από την βοήθεια η την παρουσία Του, αλλά για να έχουμε πιο πολύ θάρρος και γιατί διάβαζα ότι εμφανίζεται ο Άγιος πολλές φορές. Μία μέρα, λοιπόν, κάθεται η γυναίκα μου στο παιδικό δωμάτιο και παίζουνε με τη μικρή. Και γυρνάει το παιδί και κοιτάει προς την πόρτα, δυό μέτρα απόσταση.

«Ραφαηλάκι μου, τι κοιτάς;» ρωτάει η σύζυγος.

«Μαμά, τον Άγιο Ραφαήλ» της λέει το παιδί.

«Ραφαηλάκι μου, που είναι ο Άγιος;».

«Μαμά, είναι στην πόρτα. Μαμά, να πάω;» Πηγαίνει η γυναίκα μου στην πόρτα «Εδώ είναι;». «Να, εκεί είναι» και της έδειξε με το χέρι. Κάγκελο η γυναίκα μου... Όμως, δεν έδωσε την απαραίτητη βαρύτητα, σκεφτόμενη ότι «εντάξει, παιδάκι είναι». Όμως, από 18 μηνών μιλάει το παιδί και έχει πλήρη συνείδηση του τι λέει. Μετά από λίγο καιρό, έχουμε πάει με τη σύζυγό μου να προσκυνήσουμε την εικόνα της Παναγίας Εκατονταπυλιανής που είχε έρθει στον Άγιο Δημήτριο. Κρατάει η μάνα μου το παιδί και παίζουνε πάλι στο δωμάτιο, προς το απογευματάκι. Το παιδί, λοιπόν, κάποια στιγμή, χωρίς να έχει το αφηρημένο το βλέμμα, αλλά προσηλωμένο, της έδειξε ότι κάτι κοιτάει.

«Ραφαηλάκι μου, είναι κάποιος από εκεί;».

«Γιαγιά, έχει έρθει ο Άγιος Ραφαήλ». Της μάνας μου της σηκώθηκε η τρίχα... (δεν της είχαμε πει και το περιστατικό που είχε προηγηθεί...)

«Ραφαηλάκι μου, που είναι;».

«Γιαγιά, είναι στην πόρτα και μας κοιτάει». Η μάνα μου τα χρειάστηκε. «Που Ραφαηλάκι μου;».

«Γιαγιά, πάω να τον χαϊδέψω κι' έρχομαι». Και πήγε. Και ξαναρωτάει η μάνα μου:

«Ραφαηλάκι μου, που είναι ο Άγιος;».

«Γιαγιά, έφυγε. Τώρα, να παίξουμε».

Και που γυρίσαμε, μας το έλεγε και σηκωνόταν η τρίχα της. Και ήτανε και σίγουρη ότι το παιδί κάτι έβλεπε.

Συνέβη δε και το εξής, που κι' αυτό ήταν ένα φανερό σημάδι που μας έδωσε ο Άγιος Ραφαήλ ότι έχει υπό την προστασία Του το παιδί: Εγώ κοιμόμουν τότε στο σαλόνι, γιατί ροχαλίζω λίγο και επειδή η σύζυγος πρέπει να ταΐζει το παιδί και έχει το ρελάξ, δεν χωράμε στο κρεβάτι και αναγκαστικά κοιμάμαι στο σαλόνι. Είδα λοιπόν, μία μαύρη σκιά να μπαίνει στο σπίτι. Δεν είδα πρόσωπο. Ρασοφόρος ήταν με μαύρα ράσα που μπήκε στο σπίτι. Δεν ήταν με άμφια ιερέως, ήταν με ράσα μοναχού, όπως τον έχετε στην εικόνα στο Άνω Σούλι. Μπήκε μέσα στο σπίτι, πέρασε από τον καναπέ που κοιμόμουν. Εγώ, άνοιξα τα μάτια και μου μίλησε όχι με

φωνή, αλλά μέσα στο κεφάλι μου, λέγοντας ότι «πάω να ρίξω μια ματιά αν είναι καλά και θα φύγω». Και πραγματικά, πέρασε από το διάδρομο, κάτω από το εικονοστάσι που έχουμε, στάθηκε στην πόρτα, είδε τη μικρή κι' έφυγε. Ήταν κάτι γαλήνιο. Εγώ, συνέχισα να κοιμάμαι. Εν τω μεταξύ το ίδιο είδε και η σύζυγος την ίδια μέρα. Εγώ δεν ήθελα να της το πω για να μη μου πει ότι «τί είναι αυτά»... Εκείνη δεν ήθελε να μου το πει εμένα, με τη σκέψη μην της πω ότι «εντάξει τώρα μην το παρακάνουμε, γιατί υπάρχει και μια λογική»... Και τελικά το κουβεντιάσαμε εντελώς τυχαία γιατί μου είπε ότι βρε Αντώνη, το παιδί τις προάλλες το βράδυ ξύπνησε, είπε «μαμά», κοίταξε την πόρτα και ξανακοιμήθηκε. Και να σου πω κάτι, σα να είδα μία μαύρη σκιά. Της λέω εγώ, «Πότε; Προχθές, γύρω στις 3.30 το βράδυ;». Ναι, μου λέει. Εσύ που το ξέρεις; Το ξέρω, γιατί πέρασε πρώτα από το σαλόνι... Και μείναμε κόκαλο και οι δυό.

Πλέον, το μόνο παράπονο που έχω είναι από εμένα. Που έπρεπε να περάσουν 35 χρόνια για να πιστέψω. Η πεθερά μου κάποτε είχε πει μια κουβέντα που μου έμεινε στο μυαλό: «Αυτό το παιδί γεννήθηκε για να μας φέρει στο δρόμο του Θεού». Και τώρα, το πιστεύω κι' εγώ και το πιστεύει κι' εκείνη ακόμα περισσότερο. Ντροπή μου, πάτερ, που έπρεπε να περάσουμε όλα αυτά για να έρθω πιο κοντά στο Θεό. Γιατί θυμόμαστε την Εκκλησία όταν φτάσει ο κόμπος στο χτένι και λες ότι «δεν έχω τώρα κάπου αλλού να απευθυνθώ». Γιατί η Εκκλησία ήτανε για μένα να πάμε στην Ανάσταση να πετάξουμε δυναμιτάκια και μετά να πάμε να φάμε τη μαγειρίτσα και να βγούμε να πιούμε ποτά... Δοξάζω το Θεό και τον Άγιο Ραφαήλ γιατί μας επισκέφθηκαν και μας έκαναν να αλλάξουμε ζωή και εύχομαι να φανούμε αντάξιοι στις τόσες πολλές και μεγάλες ευεργεσίες Τους!»

Νοέμβριος 2016 – Αντώνιος Σ., Λαύριο

Πηγή: agiosrafael